

Sygn. akt II KK 185/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga
w sprawie **Z. K.**

skazanego z art. 296 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 3 grudnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 13 marca 2012 r.,

I. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia oskarżonego

Z. K. od popełnienia zarzucanego mu

czynu;

II. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył Z. K. o to, że „w okresie od 6 czerwca 2000 r. do dnia 25 stycznia 2001 r. w Ł., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, będąc zobowiązany na podstawie umowy - aktu notarialnego spółki z o.o. do zajmowania się jej sprawami majątkowymi i działalnością gospodarczą jako prezes zarządu, przez nadużycie udzielonych mu uprawnień wyrządził PHU T. znaczną szkodę majątkową w łącznej kwocie 584. 540. 53 zł, przy czym:

- w dniu 6 czerwca 2000 r. dokonał zbycia składników masy majątkowej sp. T. w postaci własnościowego prawa do lokalu przy ul. B. 6 w ten sposób, że sprzedał lokal Spółce z o.o. Tu. za kwotę 250.000 zł, podczas gdy jego wartość rynkowa opiewała na kwotę 470.000 zł;

- w okresie od czerwca 2000 r do stycznia 2001 r. wynajmując od Spółki Tu. pomieszczenia lokalu przy ul. B. 6 uprzednio stanowiącej własność PHU T., dokonał na rzecz Tu. wpłaty kwoty 57.780 zł z tytułu czynszu za wynajem, pomimo, iż w/w spółka zalegała z zapłatą pieniędzy z tytułu zakupu lokalu”, tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Ł., wyrokiem z dnia 13 marca 2012 r., oskarżonego Z. K. w miejsce zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 6 czerwca 2000 r. do początku stycznia 2001 r. w Ł., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję prezesa zarządu Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo – Usługowego „T.” spółki z o. o., przez nadużycie udzielonych mu uprawnień wyrządził temu przedsiębiorstwu znaczną szkodę majątkową w kwocie 190.780 zł i tak:

- w dniu 6 czerwca 2000 r. w Ł., jako prezes zarządu, reprezentując PPHU „T.” spółkę z o.o. sprzedał na rzecz „Tu.” spółki z o.o. własnościowe prawo do lokalu użytkowego położonego w Ł. przy ul. B. 8a za kwotę 305. 000 zł, podczas gdy jego wartość rynkowa wynosiła 438.000 zł;

- w okresie od 6 czerwca 2000 r. do stycznia 2001 r., wynajmując w imieniu PPHU „T.” spółki z o.o. pomieszczenie w lokalu położonym w Ł. przy ul. B. 8a , stanowiącym własność „Tu.” spółki z o.o. dokonał na jej rzecz wpłaty kwoty 57.780 zł czynszu najmu, pomimo że zalegała ona wobec PPHU „T.”

spółki z o.o. z zapłatą należności z tytułu zakupu własnościowego prawa do lokalu położonego w Ł. przy ul. B. 8a, tj. czynu z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na karę roku pozbawienia wolności, wykonanie której warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 21 marca 2012 r.

W lipcu 2014 r. kasację od tego wyroku wniósł - na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego. W kasacji zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 4 k.k., polegające na niezastosowaniu przez sąd ustawy obowiązującej w chwili orzekania, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia art. 296 § 1 k.k. poprzez przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanego czynu, podczas gdy zgodnie z ustawą obowiązującą w chwili orzekania, przyjęta wartość powstałej szkody nie przekraczała progu znaczości, w rozumieniu art. 115 § 7 k.k. w zw. z art. 115 § 5 k.k.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna. Analiza akt sprawy potwierdziła bowiem podniesiony w kasacji zarzut wydania zaskarżonego wyroku z rażącym naruszeniem przepisów prawa karnego materialnego, wymienionych w zarzucie kasacji, co miało istotny wpływ na jego treść.

Warunkiem przypisania sprawcy odpowiedzialności karnej za przestępstwo nadużycia zaufania w obrocie gospodarczym, określone w art. 296 § 1 k.k., jest wykazanie, że swoim zachowaniem wypełniającym znamiona czynu, doprowadził do skutku w postaci znacznej szkody majątkowej. Zgodnie z art. 115 § 7 k.k. do określenia „znacznej szkody” stosuje się przepis art. 115 § 5 k.k., definiujący pojęcie mienia znacznej wartości.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu z art. 296 § 1 k.k. obowiązywał art. 115 § 5 k.k. w brzmieniu definiującym mienie znacznej wartości jako mienie, którego wartość w czasie popełnienia

przestępstwa przekraczała dwustukrotność najniższego miesięcznego wynagrodzenia, przy czym ówczesny art. 115 § 8 k.k. stwierdzał, że owo najniższe miesięczne wynagrodzenie należało ustalać na podstawie Kodeksu pracy.

W okresie objętym treścią zarzutu najniższe wynagrodzenie było ustalane na podstawie rozporządzeń Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie najniższego wynagrodzenia za pracę pracownika i wynosiło odpowiednio 700 i 760 zł, co pozwalało na przyjęcie, że oskarżony doprowadził do powstania znacznej szkody.

Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia czynu, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy.

W tej sprawie, w okresie pomiędzy popełnieniem przez oskarżonego przypisanego mu czynu a orzekaniem, nastąpiła zmiana stanu prawnego w zakresie art. 115 § 5 k.k. Aktualne brzmienie tego przepisu, nadane ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 206, poz. 1589, ze zm.) stanowi, że mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 zł.

Sąd Rejonowy w Ł. ustalając, że oskarżony swoim zachowaniem doprowadził do powstania szkody w wysokości 190.780 zł, dla oceny prawnej zarzucanego mu czynu z art. 296 § 1 k.k. powinien zatem zastosować ustawę obowiązującą w chwili orzekania, gdyż ustawa obowiązująca w czasie popełnienia czynu nie była dla oskarżonego względniejsza.

Zaistniałe uchybienie, stanowiące rażące naruszenie art. 4 § 1 k.k. i art. 296 § 1 k.k., miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, gdyż doprowadziło do przypisania oskarżonemu przestępstwa w sytuacji, gdy swoim zachowaniem nie wyczerpał on ustawowych znamion czynu zabronionego.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy uznał za zasadny podniesiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia wymienionych tam przepisów prawa

karnego materialnego. Podzielić także należało zawarty w kasacji wniosek o uniewinnienie oskarżonego, jako że po ewentualnym uchyleniu zaskarżonego wyroku nie byłoby możliwe zakwalifikowanie jego zachowania z innego przepisu ustawy karnej, w tym z art. 296 § 1a k.k. Na gruncie tego przepisu wymagane jest bowiem ustalenie, że sprawca sprowadza bezpośrednio niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody majątkowej, a więc szkody, wysokość której obecnie przekracza 200. 000 zł.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.